

nævnte Finansaar skulde udredes til Amtsrepartitionsfondene, og have i Henhold hertil under Nr. 2 stillet Forslag om en noget ændret Affattelse af § 1. — Flertallets Ændringer til § 2 under Nr. 3 og 4 skyldes dels den ovenfor angivne Begrænsning, dels Hensynet til ved Fastsettelsen af Udbetalingsterminerne at give Administrationen den fornødne Tid. Da Amtsrådene først endelig vedtage deres Budget henimod Midten af Marts Maaned, vil 1ste April formentlig være en for tidlig Termin. — Endelig har Flertallet under Nr. 5 foreslaaet en ny Affattelse af § 3, som væsentlig gaar ud paa at lade Halvdelen af Statskassens Bidrag komme Sognekommunerne til Gode. Man har ønsket paa denne Maade at muliggøre en delvis Udbjævnning af Misforholdet mellem de enkelte Sognekommuners Skattebyrde og Skatteevne, og har derfor og for at undgaa enhver Vilkaarlighed gjort Størrelsen af Kommunernes Udgifter til Fattigvæsenet og Alderdomsforsørgelsen til Norm for Fordelingen. Det er utvivlsomt væsentlig ved de senere Aars stærke Stigning paa disse to Udgiftsposter, at de Kommuner, der i Forhold til deres Hartkorn have et stort Følletal, ere blevne saa overbebyrdede. En Følge af Omredaktionen af § 3 er det desuden, at den Lettelse, der kommer Skattebyrderne til Amtsrepartitionsfondene til Gode, ikke, som efter det oprindelige Forslag, alene vil blive indskrænket til Agers og Engs Hartkorn, men ogsaa vil komme til at omfatte Skovskjlden og Købstædernes Bidrag til Fondene.

Aberg og D. Scavenius have været med til at stille de under Nr. 1 og 3—5 nævnte Ændringsforslag, idet vi maa anse disse for i væsentlig Grad at forbedre Loven, men forbeholde os vor fremtidige Stilling, navnlig med Hensyn til det Beløb, som Statskassen kan undvære til dette Formaal.

Et Mindretal (C. Hage) vil efter Omstændighederne ikke fraraade, at Stats-

kassen i Finansaaet 1894—95 yder Kommunerne et Bidrag af omtrent 2½ Million Kr., men maa paa den anden Side fastholde, at naar et saadant Bidrag overhovedet skal ydes, maa alle Landets Kommuner have billigt Krav paa at blive delagtige deri. En hensigtsmæssig Ordning turde da være den, at lade Statskassen for Finansaaet 1894—95 afgive ¼ af de direkte Skatters Beløb til Kommunerne og at lade de afgivne Skattebeløb simpelthen tilfalde den Amts- eller Købstadkommune, hvorfra de hidrøre. Den Sum, som Statskassen saaledes vilde give Afkald paa, andrager ca. 2,450,000 Kr., hvoraf ca. 1,860,000 Kr. vilde tilfalde Amtskommunerne, ca. 330,000 Kr. Kjøbenhavn og ca. 260,000 Kr. de øvrige Købstæder.

Et Mindretal (Møkkentved og Scharling) erkender vel, at de af Flertallet foreslaaede Ændringer maa betragtes som ikke uvæsentlige Forbedringer af Lovforslaget, men kan dog selv med disse Ændringer ikke tilraade dets Vedtagelse. Mindretallet vil vel ikke jige, at det ikke skulde kunne gaa an at anvende et enkelt Finansaars virkelige faktiskke Overskud til Lettelse af en ved ydre Forhold fremkaldt Nødstilstand for et af Landets vigtigere Erhverv, men anser de her foreslaaede Foranstaltninger for lidet stikede til at afhjælpe en virkelig Nødstilstand for Landbruget — hvilket maa være en nødvendig Betingelse. Da derhos Landbrugets nuværende Tilstand neppe vil stille sig væsentlig gunstigere i den nærmeste Fremtid, vil man vanskeligt kunne begrænse de her foreslaaede Foranstaltninger til det enkelte Finansaar, hvis finansielle Forhold kunne overses, saa at Lovforslagets Begrænsning til et enkelt Aar maa betragtes som ganske nominal. Hertil kommer, at der her slet ikke — saaledes som ved det af Regeringen foreslaaede Statslaan til Landbrugere — er Tale om en Hjælp til Landbruget som saadant, men derimod om at lade en Del af Statskassens Indtægter flyde til-